

KOSMISCHE KRACHTEN

16 maart 1956

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst wil ik u erop wijzen dat wij, helaas, niet behoren tot degenen, die al zijn doorgedrongen tot in de kern der waarheid, tot in het Goddelijk Licht zelf. Ook al is onze wereld een lichte; onze kennis van het Al en van de Goddelijke waarden is onvolledig. Daardoor kunnen wij niet alle dingen weten en blijft het mogelijk, dat wij falen of fouten maken, wanneer wij een bepaald onderwerp aansnijden of behandelen. Wij doen natuurlijk alles wat in ons vermogen is om dit te voorkomen. Daarom moet ik u verzoeken om zelfstandig na te denken over wat u hoort en dit te toetsen aan uw eigen ervaringen, zowel als aan de materie u ter vergelijking ter beschikking staand.

Dan heb ik verder de opmerking, dat wij er prijs op stellen hier mee te delen, hoe het programma voor de Steravond is en hoe wij ons dit gedacht hebben op de bijeenkomst op Goede Vrijdag.

De Steravond bestaat uit een paar lezingen vóór de pauze. Eén daarvan waarschijnlijk door mijzelf te houden, waarbij zowel geestelijke krachten in het Al en hun geestelijke werken op de wereld worden gezien, als de magische - de witmagische - procedures, waardoor men tijdelijk zijn geestelijke trilling verhoogt en contact kan krijgen met deze lichtende machten.

Na de pauze volgt de instraling en waarschijnlijk volgens oud-Egyptisch ritueel, als de toezegging ons gedaan daaromtrent niet wordt ingetrokken. Ik verwacht dit echter niet. De avond zal daardoor korter zijn dan gebruikelijk en waarschijnlijk eindigen omstreeks 10 uur.

Wij menen er goed aan te doen na de instraling het Schone Woord niet te laten volgen, maar onmiddellijk na de instraling ons terug te trekken. Een ogenblik van stilte bij de aanwezigen: een meditatie zal van onze kant op prijs worden gesteld. Ik laat het over aan de stoffelijke leiding om hieraan te herinneren op onze Steravond.

Het programma voor de Goede Vrijdag zal ook aanmerkelijk korter zijn dan een normale avond en wij rekenen op een ononderbroken spreekduur van $\pm$ 1 uur en 3 kwartier. Daarna wordt ook deze avond weer besloten normaal met het Schone Woord. Wij zullen op deze avond geen pauze houden, omdat de ervaring ons heeft geleerd, dat de stemming anders vaak verflauwt en omslaat, terwijl juist de sfeer, die nodig is voor de overdenking van Jezus' lijden - tot het uiterste opgebouwd - voor ons allen een belevenis en een Kracht van het Licht in ons eigen bestaan kan betekenen. Er zal ook op de 2de Paasdag een bijeenkomst worden gehouden, een wijdingsdienst. Er zal hier waarschijnlijk een aansluitende lezing worden gegeven op Goede Vrijdag en zal de duur hiervan die van één uur niet overtreffen.

Dit zover het het organisatorische gedeelte betreft van de bijeenkomsten en avonden. Ik mag u er ook nog op wijzen, voor bepaalde cycli in de toekomst, of opbouwende kritiek op het verloop der avonden, dat wij die nog graag tegemoet zien, zo mogelijk vóór de eerstvolgende bestuursvergadering, waar wij dit dan graag met het Bestuur in de stof willen bespreken en toetsen in hoeverre een praktische verwerkelijking van het gevraagde en aanpassing aan de uitgedrukte wensen mogelijk is. Hieromtrent kunt u zich ook weer met het Bestuur in verbinding stellen.

Dan het onderwerp voor vanavond. Ik zou dit onderwerp eigenlijk willen noemen: "Kosmische Kracht" ofschoon het zeer zeker niet zo technisch is, als de titel waarschijnlijk doet vermoeden.

Bij het naderen van de Paasgedachte, de gedachte van de Herrijzenis, zullen ongetwijfeld ook velen van u weer in zich voelen het geheimzinnige, dat altijd op deze aarde werkzaam is.

Uiteindelijk zijn de Openbaringen van Jezus en ook van anderen - in andere delen van de wereld - van een buitengewoon groot belang geweest. Ik kan mij voorstellen, dat een mens, zelfs wanneer hij aarzelt de voorstelling, die gegeven wordt omtrent wonderen te aanvaarden, toch in zich de vraag voelt rijzen; "Welke krachten zijn het dan, die hier bestemmen?" Wij kunnen natuurlijk het gebruikelijke antwoord geven: 'Het is de Wil Gods'. Maar vanuit ons standpunt doen zich een aantal andere aspecten voor, die ongetwijfeld een beter licht werpen op de openbaringen van deze wereld, de krachten, die er werkzaam zijn, of de wonderen, die alle tijden door gebeuren. Wij weten, dat er kosmische krachten bestaan. Wij hebben daaromtrent reeds meerdere malen gesproken. Een van de wetten, die hierbij zeer sterk op de voorgrond komt, is de wet der evenwicht.

Het is niet mogelijk, dat de geest verstoffelijkt, of de stof vergeestelijkt. Wanneer dit gebeurt, dan heeft er een werking plaats gevonden, die niet meer in overeenstemming is met de grote wetten van het kosmisch bestel. Telkenmale, wanneer een gevaar hiertoe blijkt te bestaan, zien wij, hoe geestelijke krachten in de stof ingrijpen, of ook wel stoffelijke krachten tijdelijk de geest geheel verwerpen. Deze werking is niet geheel toevallig. Zij wordt tot stand gebracht om het evenwicht tussen stof en geest ten allen tijde te handhaven.

Stel u voor uw eigen wereld, zoals zij thans bestaat. Tracht u voor te stellen, hoe de leringen, die op het ogenblik worden gegeven op geestelijk en stoffelijk gebied zijn. U zult ongetwijfeld met mij in kunnen stemmen, wanneer ik verklaar, dat deze vanuit mijn standpunt soms te zeer geestelijk, soms te zeer stoffelijk gericht zijn. Er dreigt wederom een verstoring van evenwichten. De mens gaat geheel in de materie op, ofwel tracht zich geheel daarvan vrij te maken en in een geestelijk idealistische wereld te bestaan, die voor hem toch geen grote mogelijkheden biedt.

Dat deze wereld zo sterk in beroering komt is zeker niet in de laatste plaats te danken aan deze kosmische wet en de kosmische krachten, die, door deze wet te werk gesteld, in handen zijn gekomen van de grote Ingewijden en Lichtende Krachten, die op aarde leven, of voortdurend leiding geven aan het lot der mensheid en de aarde. Er is een lichtend Leven, dat niet meer omschreven kan worden met de vorm MENS, terwijl het onvolledig is om met de naam GOD te worden aangeduid. Dus het leven van hogere sferen, waarin de vorm teloor is gegaan en als laatste en meest volledige uitdrukking - waarneembaar voor de lagere gebieden - het stralende licht is gebleven. Licht, dat zelfs dan soms zó fel wordt, dat de wereld en ook de wereld van de lagere geestelijke sferen niet meer in staat is de daarin optredende variaties of wijzigingen gade te slaan. Het zijn de Krachten, die dit licht uitstralen, die de wetten handhaven, o.a. voor de stoffelijke wereld waarop ze leven.

Er is veel gesproken over Meesters, over de Heer der Wereld, over de geest van deze aarde en de voortbrengende geest in de zon. Deze woorden zijn ongetwijfeld nimmer ledig geweest. Want al deze krachten bestaan.

Maar boven deze gepersonifieerde aan één plan gebonden geesten, met al hun werkzaamheid, hun inzicht, hun hoog geestelijk streven, staan de kosmische krachten van het Licht. Daarin door te dringen betekent meer dan alleen maar een stoffelijk leven regeren. Het betekent meer dan scheppen uit het niet. Het betekent, dat geen enkele band meer bestaat met het geschapene, dan de wet, die de onmiddellijke uitdrukking vormt van de Goddelijke Wil. Dat er meer van deze wetten zijn, is u ongetwijfeld duidelijk.

De wet, die het openbarende principe naar voren brengt, is in de eerste plaats wel de wet der evenwichten. In de tweede plaats komt de wet der gelijkblijvende velden. Het zijn deze beiden, die voortdurend en ten allen tijde het mogelijk maken, dat de geest - afdalend in de stof - daar bewustwording vindt. Het zijn ook deze wetten, die er zorg voor dragen, dat de stof nimmer de stof verlaat.

Jezus heeft een vernieuwing gebracht. Zijn Herrijzenis is een voorbeeld van hetgeen er geschieden kan. Want Zijn lichaam was verheerlijkt. Zo zegt men het.

De vraag rijst echter: was Het daarom minder stoffelijk? Of was Het van stoffelijke tot geestelijke geaardheid veranderd? Het antwoord daarop is - zover voor ons waarneembaar -: Zijn Lichaam was stoffelijk, maar stof, die door een te hoog trillingsgetal zich niet, of slechts moeilijk nog in de menselijke vorm op aarde gebonden kon bevinden. Deze materie kon zich vervluchtigen. Zij had een energetische capaciteit, tenminste gelijk aan die van de kosmische straling. Vandaar Jezus' waarschuwing niet tot Hem te naderen, toen Hij in de tuin werd herkend, zoals Hij zei: "Ik moet ingaan in het Huis van Mijn Vader." Hij wist in welke toestand Hij verkeerde. Zijn stof was echter niet veredeld in de zin, dat zij meer dan stof was geworden. Wel was zij door haar nieuwe toestand gekomen tot geheel nieuwe en andere uitingsmogelijkheid.

Jezus moest eerst zoeken, leven, het uiterste lijden vóór Hij kon komen tot het geestelijk bewustzijn, dat - nog als menselijkheid uitdrukbaar - Hem in Zijn Herrijzenis maakte tot de grote Leraar, Die nog een wijle bij Zijn leerlingen kon vertoeven.

Geest en stof waren in deze wereld gescheiden, zoals zij thans ook voor u steeds nog gescheiden blijven. Maar wanneer de geest verder gaat op haar geestelijk gebied, wanneer zij een groter bewustzijn verwerft en steeds verder doordringt in de Goddelijke geheimen, kan de materie in de constructie, waarin zij op uw wereld bestaat, haar niet voldoende uitingsmogelijkheid bieden.

Wij zouden dus kunnen zeggen, dat stof en geest gelijkelijk dienen te evolueren. Dat dit ook werkelijk gebeurt, is duidelijk. Wat de mens op het ogenblik met zijn experimenten aan het doen is, zou wel eens het begin kunnen betekenen van een totale verandering van deze stoffelijke wereld.

Wat de mens op het ogenblik geestelijk nog niet heeft gevonden, maar waarnaar hij steeds meer gaat zoeken: vrede met zich zelf, zal ook een grotere en nieuwe betekenis krijgen. De grotere sereniteit tijdens het stoffelijk bestaan zal geestelijk geheel nieuwe ontwikkelingen mogelijk maken.

Het zijn de lichtende Krachten, die zich met stof en geest niet meer bezig schijnen te houden, die juist hierbij een zeer grote invloed hebben. Hun licht doordringt dat gedeelte van de kosmos waarvoor zij, waarschijnlijk dank zij de Goddelijke wil of dankzij een Goddelijke wet, een verantwoording aanvaarden en dragen. Wanneer er iets onevenwichtig dreigt te worden, dan zien wij, dat iets van het licht van de allerhoogste geest, doordringt, bv. op deze wereld; daar krachten verstoort en losmaakt, die de eenzijdigheid had gebonden in een vast patroon. Er worden dan veranderingen gebracht.

Het wonder uit Jezus' dagen zou in vele gevallen kunnen worden teruggebracht tot een technische mogelijkheid uit uw tijd. Evenals de door Jezus volbrachte wonderen ongetwijfeld een 2 à 3000 jaren voordien normaal waren. Het wonder was dus niet in de eerste plaats een buitengewoon verschijnsel. Het wonder was alleen de bevestiging van Jezus' plaats in Zijn tijd en Zijn maatschappij. Het was a.h.w. het stempel van goedkeuring, door hogere machten gezet op het werk, dat Hij in de stof tot stand bracht of trachtte te brengen. Ook bij alle andere grote leraren en profeten zien wij hetzelfde: Mozes aangezicht was verheerlijkt, toen hij van de berg daalde. Het straalde zoveel licht uit, dat hij het moest bedekken, toen hij voor het volk trad. Wij kunnen natuurlijk het onze denken over de beschrijving van Mozes' ontmoeting met God op de Sinaï, zoals deze in de bijbel gegeven wordt. Maar het feit blijft, dat niet alleen in de bijbel een dergelijke beschrijving voortkomt.

Wanneer wij dit gaan vertalen, kunnen wij ook zeggen: Het licht der hogere geestelijke Krachten drong door in de materie en beroerde een Mens, opdat Deze in de ontwikkeling van de wereld zijn rol zou spelen tegenover alle stof en alle geest. Dan meen ik, dat wij hier de meest juiste uitdrukking hebben gevonden.

Mohammed vertoont precies het zelfde verschijnsel, ook hij wordt gezien met een lichtend gelaat, wanneer hij terugkeert van zijn reis naar de hoogste hemelen.

Van de grote Boeddha wordt verteld, dat hij, mediterende, gehuld werd in een licht, dat zo fel was, dat zijn leerlingen de ogen af moesten wenden.

Van Krishna wordt verteld, dat hij in heilige overpeinzing werd tot een vlam, die, toen de verontwaardiging hem bewoog en noopte tot een ingrijpen op deze aarde, hem maakte tot een vernietigend vuur, dat zijn vijanden verslond, of neersloeg.

Steeds weer hetzelfde beeld van vuur en licht. Een beeld a.h.w. van de hoogst voor ons waarneembare uiting in de kosmos. Steeds ook weer, opvallend genoeg, het optreden van dergelijke figuren op het ogenblik, dat de ontwikkeling der wereld verstand schijnt te geraken.

Wanneer Mozes optreedt, beheerst Egypte een groot deel van het Nabije Oosten en daarmee de toenmaals bekende wereld. Het is zozeer overtuigd van eigen wijsheid en goedheid, dat het zich niet voor kan stellen, dat een andere denk- of leefwijze mogelijk is. Deze verstarrende invloed dreigt door te dringen tot geheel het gebied rond de Middellandse Zee en tot diep in Afrika. Mozes stoot veel geloof aan Goden om en verbrijzelt, vele langgewortelde gebruiken. Wanneer het joodse slavenvolk is uitgetrokken, zoals er wel meer slavenvolkeren uit Egypte zijn weg getrokken, dan kentekent hun vertrek zich niet zozeer door het feit dat zij gaan, maar door het feit dat hun vertrek geheel Egypte verandert. Deze slaven stammen, versterkt met wat Bedoeïenen, brengen een vernieuwing van religieus, zowel als moreel besef voor een groot deel van Afrika.

Wanneer Krishna komt, dan verstoort hij de eeuwenoude magische procedures en stelt een leer vol wijsheid daarvoor in de plaats.

Wanneer Mohammed komt, dan verandert hij een deel van de in afgoderij verstarde mensheid en brengt een vernieuwing, die, eerst slechts zijn eigen land beroerende, een groot deel van de wereld in vuur en vlam zal zetten. Zijn leer breekt de oude gebruiken.

Het breken van de oude gebruiken, steeds weer, betekent, dat de verstarring van menselijke en geestelijke verhoudingen, schijnbaar onaanvaardbaar is voor de hoogste kosmische krachten. Zij kunnen niet dulden, dat de onvolledig bewuste geest zich op een en hetzelfde peil blijft handhaven. Want dan wordt het werk van de eeuwige wordingsgang verstoord. Dan wordt het evenwicht verbroken: de geest gaat nog wel uit, maar wil niet meer terug keren. Zij blijft in haar eigen kleine besloten wereld bestaan en veracht op den duur de ware God, waar zij in de plaats daarvan beelden uit haar eigen waanwerelden zet. Daarom alleen wordt dan een wereld door het licht beroerd. Er wordt dan veel vernietigd, maar uit de ondergang van het oude wordt de vernieuwing geboren.

Een ander opvallend punt is dan ook, dat alle profeten dan ook optreden en hun openbaringen geven in een tijd, die onmiddellijk wordt voorafgegaan of gevolgd door een periode van grote vernietiging en groot leed. Ook de materiële vormen mogen niet vast roesten. De mens moet geestelijk en stoffelijk verder gaan, opdat eens het grote evenwicht bereikt wordt in het erkennen van de eeuwige waarheid, waarin stof en geest hun meest voltooide en daardoor ook meest omvattende vorm vinden. Ongetwijfeld is het de Schepper, Die Zijn wetten daartoe heeft gegeven en zo Zijn eigen wil in Zijn eigen Wezen tot uitdrukking brengt. Even ongetwijfeld zijn het bewuste delen van Zijn wezen, die handelend optreden en het licht brengen in alle werelden, de waarheid brengen in alle licht, zowel als in alle duisternis.

De kosmische krachten, die wij kennen, zijn de schaduw Gods, niet Zijn Wezen in werkelijkheid. De schaduw, die ons nog verblindt met zijn licht. Daardoor is zij voor ons het enige, waarop wij ons kunnen richten. Wanneer wij dan ook in de komende periode kennis maken met oud ritueel, wanneer een sacraal-magisch gebaar een ogenblik zal regeren op deze plaats, wanneer wij Jezus' dood en lijden herdenken, laten wij dan dit niet vergeten. Zij zijn de schaduw van een schaduw, meer niet. Het voor ons nog zichtbare in de kosmisch lichtende Kracht, die ons nu het hoogste doel schijnt en die in werkelijkheid slechts de kleine uiting is van de Goddelijke Kracht, Die er achter verborgen gaat.

Ik hoop, dat dit onderwerp u niet te zeer verveelt. Ik hoop ook, dat ik u iets duidelijk heb kunnen maken, wat voor ons zo belangrijk is.

De band met het licht, niet als einddoel, maar als middel tot het doel. De Vader, niet als de voorstelling van de allerhoogste Krachten, want dat kunnen wij niet bevatten. De Vader, voor ons nog steeds een Licht, waartoe wij kunnen gaan, dat wij kunnen begrijpen. Dit alles in het bewustzijn, dat het daarachter verborgen gaand, alscheppend Vermogen eens voor ons duidelijk en kenbaar zal worden, wanneer wij het doel van ons leven in deze toestanden en werelden, die wij kennen, bereikt hebben.

Ik geef thans het woord over aan de tweede spreker. Wanneer u hierover opmerkingen of vragen heeft, zou ik u willen verzoeken dezen aan de "Vragenrubriek" te willen stellen.

Goedenavond.

GEEST

Goedenavond, vrienden, onderwerp naar uw eigen keuze en ik zou graag weten, wat het vandaag is.

Vraag: Wat betekent de uitdrukking "in de geest ervan komen?"

Antwoord: Daar kan ik natuurlijk wel een heel betoog over gaan houden, maar het is eigenlijk zo simpel. Geest staat in de plaats van "essence". Een uitdrukking, die u ongetwijfeld taalkundig zeer veel zult vinden. Geest van zout, hè? Geest van ammoniak enz. Geest staat dus voor het geconcentreerde wezen van een bepaald iets.

Stellen wij ons voor, dat wij komen in de geest van een bepaald bestreven, van een bepaalde gedachte. Wat is er dan anders het geval, dan dat wij door zijn gedrongen in de werkelijke essentie? Dat wij het onverdund krijgen. U kunt het hier zelf zien. U zit hier te luisteren naar mij op het ogenblik en daarnet naar mijn voorganger. U zult straks ongetwijfeld ook luisteren naar anderen en die kunnen u heel veel, of heel weinig zeggen. Want de woorden op zichzelf zijn betrekkelijk onbelangrijk. Het zijn geen feiten, het zijn gedachten. Gedachten, die in woorden worden uitgedrukt, maar kunt u in de geest daarvan treden, kunt u begrijpen, waaruit zij voortkomen, kunt u voor Uzelf a.h.w. de essentie, waaruit het geboren wordt, reconstrueren en meebeleven? Dan ben ik ervan overtuigd, dat het van een heel grote waarde voor u is. Kunt u het niet, dan blijft het aan de oppervlakte. Ik geloof, dat dat wel geldt voor alle dingen.

Wanneer je doordringt tot het wezen van de dingen, dan betekenen zij zeer veel. Dan betekent het kleinste korreltje zand vaak meer, dan anders een hele wereld betekent.

Maar ja, blijf je aan de buitenkant staan, dan krijg je een soort verdunde oplossing. Dan zie je het wel, je beleeft het wel en je gelooft het wel. Weet u, dat "wel" doet het zo aardig in deze zin. Je doet het natuurlijk wel, begrijpelijk. Natuurlijk, je ziet het wel, maar wat zegt het je? Daar komt het nu eigenlijk op aan. Wat zegt het je? Niets, zolang je niet doordringt in de geest der dingen. Wat is de geest der dingen, hoe kunnen wij dit verklaren?

Er kan niets in het hele Al bestaan, wat niet beziel is. In alle dingen moeten Goddelijke waarden aanwezig zijn en deze Goddelijke waarden moeten volledig uitdrukking geven aan alle waarden, die in deze stoffelijke of geestelijke vorm, die in dit begrip, of dit idee, tot uiting komen. Er kan buiten God niets bestaan.

De vorm, waarin wij het zien is een facet van het totaal van het Goddelijke Wezen. Wanneer wij doordringen tot de kern hiervan, zullen wij dus daarin de waarde ervaren, die a.h.w. Goddelijk zijnde, ook in ons eigen leven voorkomen. Wij zijn er één en deel mee en kunnen daarvan niet meer gescheiden worden. De wereld is een bezit van ons geworden en in onze geest leeft datgene, wat buiten ons al bestond.

Ik geloof, dat ik met die paar woorden eigenlijk alles gezegd heb, wat hierover te zeggen is, maar als u het niet met mij eens bent, dan kunt u mij rustig vertellen, waarom niet, en wat u wilt weten.

Reactie: Ik ben het met u eens: wanneer men doordringt tot de kern, komt men tot het Meesterschap. ,

Antwoord: Inderdaad. Dus de perfecte uitdrukking van een wezen, een toestand, of een voorwerp, ja, zelfs van een gedachte kan slechts gevonden worden wanneer men in zichzelf daarmee één is. Dat is dan nog korter. Ik geloof echter, dat wij nog wel de tijd hebben voor het kort behandelen van een tweede onderwerpje.

LEVITATIE

Vraag: Zou u dan eens willen spreken over levitatie? U weet wel; iemand, die zich in strijd met de wet van de zwaartekracht

Antwoord: De bekende wet van de zwaartekracht, bedoelt u? (Ja). Dus dat zijn wij met elkaar eens.

Kijkt u eens. Levitatie is slechts schijnbaar strijdig met de natuurwetten. Schijnbaar.... omdat men nog steeds niet is doorgedrongen tot de kern, het eigenlijke wezen van de zwaartekracht. Haar ontledende kunnen wij haar terug brengen tot termen van snelheid, van beweging in de ruimte, plus eigen massawerking. Beweging in de ruimte - dit dient met te vergeten - wordt niet slechts uitgedrukt in de eigen wetten van een planeet, maar evenzeer in elke beweging binnen een gesloten veld, bv. in een atoom. Op het ogenblik, dat iemand in een toestand komt, waarbij deze wetten niet meer van kracht zijn, kan zo'n persoon zich in de lucht verheffen en zou, theoretisch zelfs zonder enige schade, van hier naar de maan en terug kunnen reizen.

Bij de levitatie treedt n.l. het volgende op: de mens zelf, of het voorwerp zelf, gebonden in een gedachtestraling, die volkomen vreemd is aan de materiële wereld, verandert zijn eigen straling, evenals eigen stralingsfrequentie op een zodanige wijze, dat rond het geheel een soort schil ontstaat. Een verdicht grensgebied a.h.w. dat de krachten, die de zwaartekracht tot stand brengen, een veldwerking volkomen van het voorwerp, of de persoon, afsluit. Het betreft hier dus eigenlijk de afscherming tegen de zwaartekracht van de massa, die zich binnen dit veld bevindt. Wanneer deze toestand op een gegeven ogenblik te sterk wordt, wordt de persoon, of het voorwerp, een soort eenzijdige magnetische pool, die in haar straling en veld gelijk is aan de waarde van de aarde. Dit zijn dan gelijknamige polen en dus stoten zij elkaar af. Naarmate de zwaartekracht verder wordt uitgeschakeld, zal de persoon meer leviteren.

Wanneer een levitatie bewust geschiedt - er zijn er veel, die dit gedaan hebben, en ook uit de oudheid zijn vele verhalen hierover bekend: denk aan Simon de Tovenaar, of dat verhaal van een heilige in Parijs, die voor het altaar mediterende zich in de lucht verhief en enkele uren in deze toestand verbleef, enz., dan zien wij door het beheerst worden de mens rijzen tot een tevoren bepaalde hoogte, en zich dan daarbij bewegen in een eveneens vooraf bepaalde richting.

Degenen, die op de hoogte zijn van hetgeen men kan doen met magnetische verschijnselen plus straling en stralingsdruk, zullen mij ongetwijfeld verstaan, wanneer ik zeg, dat het beheersen van eigen trillingsgetal, eigen frequentie plus de eigen uitstraling, voldoende is om een willekeurige verplaatsing door de ruimte mogelijk te maken. Men is niet meer gebonden aan de zwaartekracht, tevens is men - eigenaardig genoeg - meestal afgeschermd tegen kosmische stralingen, zoals deze op dit zonnestelsel. Men is niet beschermd tegen stralingen, zoals deze uit de z.g. donkere wolken komen, maar daarheen gaat men leviterende toch niet. Dat is al een heel wonderlijk verschijnsel hier, wanneer een mens een paar meter hoog in de lucht zweeft, of het ene raam uit en het andere weer binnen zweeft.

U zult zich afvragen, hoe hetgeen men op aarde levitatie noemt tot stand kan komen.

Zoals ik u al zei, kan dit in de eerste plaats veroorzaakt worden door de mens zelf, mits hij voldoende beheersing bezit over lichaam en geest om door eigen verlangen de noodzakelijke toestand in zichzelf te wekken en bovendien tijdens deze toestand een voldoende beheersing behoudt om het fenomeen ook zelf

verder te richten en te leiden. Hiermee zijn wij dan gekomen op het gebied van de magie, waar een bewust gebruik wordt gemaakt van natuurwetten, die niet algemeen bekend zijn.

Er bestaan echter ook andere wezens, die op de hoogte zijn van deze mogelijkheden. Denk aan de geest, die in de stof geleefd hebbende, en zich hiervoor interesserende, langzaam maar zeker vanuit haar geestelijk standpunt vele facetten in het stoffelijke bestaan ziet, die de mens zelf voorbij gaat.

Een geest, die door haar vermogen, haar kracht en het sterkere concentratievermogen, dat in deze toestand (geest zijn), over het algemeen veel groter is dan bij de stofmens, waardoor zij sterker in staat is een bepaalde trilling op te leggen aan een ander. Wanneer deze geest dan van de stoffelijke kracht van een persoon, of de eigen kwaliteiten van een voorwerp deze eenvoudig kan mee trekken tot een resonance ontstaat, kan zij van haar zijde uit evenzeer levitatie bewerkstelligen. Dit alles geldt de zuivere levitatieverschijnselen, dus niet de telekinetisch veroorzaakte levitatieverschijnselen, die evenzeer voorkomen.

Voor telekinetische verschijnselen hebben wij nodig een krachtveld, meestal gegenereerd door meerdere aanwezigen. Het bestaat uit een zekere hoeveelheid menselijk magnetisme plus een zekere essence, die in het protoplasma, ook bij de mens, voorkomt. Men noemt het wel cytoplasma, maar in wezen is dit gelijk aan het protoplasma, zoals dit in cellen en weefsels voorkomt. Hiermede bouwt men dan een pode, die, ofschoon over het algemeen niet zichtbaar, een aanvattende kracht en steun betekent voor de voorwerpen of personen, die men zo opheft. In het laatste geval is echter de gevoeligheid voor invloeden van buitenaf veel groter dan in het eerste geval.

In het eerste geval n.l. scheidt men zich volledig van de aarde en de daar heersende condities, waar men de wetten erkennend, die u binden aan de aarde, de gevolgen hiervan eenvoudig van zichzelf afleidt door te zorgen, dat men onder een andere wet valt - andere ruimtelijke verhouding - waardoor men volledig van deze invloeden gescheiden wordt.

In het tweede geval maakt men echter vooral gebruik van stoffelijke wetten en eigenschappen van de materie. Men is dan aan alle verschijnselen, die voor kunnen komen binnen het veld van deze aarde, volledig onderhevig. Tè hoge of tè lage luchtelektriciteit, vermeerdering of vermindering van vochtigheidsgehalte e.d. kunnen dan op het verloop een grote invloed hebben.

Dus nogmaals, bij bewust gerichte levitatie is deze beïnvloeding niet mogelijk. Ik zeg dit alles nu wel kort en krachtig, maar is het ook duidelijk genoeg?

Reactie: Enige tijd geleden heb ik vliegende schotels gezien. Ik kwam tot de conclusie, dat de vliegende schotel een wezen is. Zij bewoog zich met intellect, deed een bepaalde waarneming; zij volbracht haar bewegingen als iemand, die nadenkt en handelt. Toen zij verdween, zag ik haar - naar ik meen - dematerialiseren. Vandaar deze conclusie.

Antwoord: De conclusie is ongetwijfeld zeer spitsvondig. Maar de verklaring, die u geeft, is voor het genoemde zeker niet de enige mogelijke. Zij is - volgens onze waarnemingen - bovendien niet de juiste. Ik zou het volgende over vliegende schotels vast willen stellen: in de eerste plaats gebruikt zij magnetische aandrijving. Verder gebruikt zij bij hogere snelheden, bv. wanneer zij zich uit de aardatmosfeer verwijdt, een elektronische concentratie van krachten, die vaak, vanuit aards standpunt gezien althans, licht afbuigend werkt. Naarmate zij haar eigen snelheid en hoogte regelt en zij op positieve of negatieve wijze gebruikt maakt van de krachten in het aardmagnetische veld, zal zij gezien als lichtschijnsel, de ene keer blauwgroen, de andere keer rood tot uiting komen.

Ten tweede, dat zij zich beweegt - zoals u zegt - als een in intellectueel wezen is begrijpelijk, want wat is een machine uiteindelijk meer dan het verlengstuk van een mens. Een vreemdeling, die voor het eerst hier op aarde een mens met een tractor en verschillende apparaten ziet werken, zal ook zeggen: "Deze machine is toch eigenlijk een intellectueel wezen: hij beweegt zich in een bepaalde richting, verricht arbeid op een tevoren bepaald punt en verdwijnt dan weer." Bij een machine is het dus voldoende, dat een intellect daarin, of daarbij, aanwezig is, mits het van de mechanische mogelijkheden voldoende gebruik kan maken en maakt.

Ik geef onmiddellijk toe, dat de mechanica gebruikt bij de constructie van vliegende schotels aanmerkelijk verschilt van hetgeen men op aarde hieromtrent weet. Ik mag u echter herinneren aan het feit, dat al op dit ogenblik elektronisch denkende machines bestaan, die, mits een leidend intellect - want daar komt het op aan - de juiste prikkels verschaft, geheel zelfstandig reageren, alsof zij een denkend wezen zijn. Ze zijn dit echter slechts eenzijdig en in zeer beperkte mate. Waar voor de wil, de impuls de machine afhankelijk is van de mens haar activeert of leidt. Iets dergelijks is ook bij de vliegende schotel het geval. U ziet dus, dat de door u waargenomen fenomeen inderdaad ook verklaarbaar zijn zonder aan te nemen, dat dit een zelfstandig wezen is. Wij moeten niet vergeten, dat verschijnselen, als genoemden, al in

legenden bestaan. De Tarnlappe is bv. al een heel oud principe. Had Siegfried die ook al niet? En hadden de kabouters die ook niet? Het is sage, maar nog niet onwaar.

Er bestaan velden - het is niet zuiver materie dus - die de lichttrillingen zodanig afbuigen, dat hetgeen zich binnen het veld bevindt, door de menselijke beschouwer niet meer kan worden gezien. Alles is redelijk verklaarbaar. Commentaar?

Vraag: Waar bevindt zich het intellect, waar u het over hebt?

Antwoord: In de machine.

Vraag: Hebben zij een stoffelijke vorm?

Antwoord: Ja, zij hebben een stoffelijke vorm.

Vraag: Zou die door mensen kunnen worden waar genomen.

Antwoord: Onder omstandigheden.

Vraag: Afhankelijk van de wil van de persoon zelf, of afhankelijk van het wezen in de machine?

Antwoord: Van de wil van het wezen in de machine.

Vraag: Zijn zij van dit zonnestelsel?

Antwoord: Oorspronkelijk niet. Thans hebben zij inderdaad nederzettingen binnen dit zonnestelsel. Naar ik meen is er op het ogenblik niet een zodanig interstellair verkeer, dat kan worden gesproken van van ver komende waarnemers op deze wereld. Dus niet reizigers, die zo maar eventjes van een andere zon komen. U moet m.i. dit eerder zien als een soort van kolonisatieverschijnsel, ofschoon niet in de nadelige zin van het woord.

Wij zullen ons echter herinneren, dat de Nederlanders vroeger in Indië een aantal nederzettingen hadden, die trachtten de daar bestaande rijkjes te observeren en zo nodig te beïnvloeden, terwijl de aandacht voor kolonisatie eerder op Ambon, Geram, Boeroe, kortom, de specerijeilanden was gericht.

Wij moeten ons dus voor durven stellen, dat wezens met veel grotere capaciteiten dan de mens en, ofschoon in vorm gelijkend, grote structurele verschillen, deze aarde als een mogelijke storing in de gaten houden. Dit op precies dezelfde wijze, waarop de handelaren van de Compagnie indertijd de bruine barbaren in de gaten hielden. Wij kunnen er over strijden, of dat 'barbaars' wel juist is.

Bovendien geloof ik niet, dat een mens zich graag als een primitieve wilde van het heelal zal beschouwen. De reactie van andere zijde echter schijnt toch wel zo te zijn.

Vraag: De afstand tussen de sterren is zó groot, dat het voor een mens moeilijk voorstelbaar is, dat een materiële verplaatsing plaats vindt. Eens is er gezegd door intelligenties, dat zij schotels zagen verdwijnen in de richting van Antarès, een afstand van ± 300 lichtjaren. Strekt zich dit verplaatsen dan over vele jaren uit, of is de snelheid zo hoog, dat dit in zelfs voor mensen waarneembare tijd geschiedt?

Antwoord: Ja, het geschiedt wel in voor mensen waarneembare tijd, tenminste over enkele geslachten.

Wij mogen niet uit het oog verliezen, dat bij zeer grote snelheden bijzondere verschijnselen optreden. Al bij de helft van de lichtsnelheid treedt een suspentie op van alle stoffelijke levensacties. Wordt de lichtsnelheid bereikt dan kan in het geheel niet van stoffelijk leven meer sprake zijn. Dan vindt een transponeren in andere waarden plaats. Bij het overtreffen der lichtsnelheid, wat zover ik weet niet mogelijk is, zeker niet voor levende organismen, zien wij, dat een negatief stoffelijke vorm ontwikkeld zou worden. Er zou dus a.h.w. in plaats van de massa een soort gat in de ruimte optreden.

Ik kan dit zo snel niet beter uitdrukken. Maar, indien u met mij mee kunt denken, zult u toch enigszins een voorstelling krijgen van wat ik hiermee bedoel. Dit houdt in, dat, wanneer een dergelijke reis naar Antarès wordt volbracht in 400 tot 450 lichtjaren, voor de personen in kwestie slechts de aanlooperperiode tot halve lichtsnelheid en de afremmingsperiode vanaf halve lichtsnelheid tot normaal snelheid als beleefde tijd meetellen. Deze zal in dit geval + 6 maanden zijn. Voor de reizigers is dit in alle opzichten volgens ervaring de werkelijke tijd, van het onderweg-zijn. De duur van een reis, gezien door een bewoner van hun planeet, zal waarschijnlijk 450 tot 470 jaren bedragen. Telling in aardjaren. Bovendien mag ik opmerken, dat deze wezens een ander levenstempo kennen dan de mens. In vergelijking met een mens in de ruimte onder gelijke condities wordt dus wel wat netelig.

Wat betreft de kwestie wrijving met fijne stofdelen moet ik opmerken, dat massa bij vergroting van snelheid ook een vergroting van eigen veld krijgt. Een magnetisch veld van voldoende dichtheid zal praktisch alle materie, ofwel van zich werpen, ofwel als satelliet met zich sleuren. Stellen wij, dat een topsnelheid zijnd voertuig een planetoïde of grote meteor ontmoet. Wanneer de snelheid gelijk, of bij één van de beiden niet aanmerkelijk groter is, dan zullen wij niet een botsing zien, maar een soort afstoting. Deze resulteert in een baanwijziging, waarbij de snelste factor de kleinste baanverschuiving ondergaat. Het resultaat is, dat voortdurende koerscorrecties noodzakelijk zijn in die zones, waarvan sterke aanwezigheid van meteoren, of dichte kosmische stof kan worden gesproken. De dichtheid der kosmische stof verschilt van plaats tot plaats sterk. Binnen dit zonnestelsel kan in dit opzicht worden gesproken over zeer gevaarlijk terrein. Wij zien hier vooral veel meteorieten, van speldenknop tot spijkerknop grootte. Dezen vragen inderdaad om voldoende bescherming, of afweer. Door de bewuste voertuigen is deze inderdaad tot stand te brengen, maar alleen dank zij het onttrekken van enorme krachten aan de zon. Het duurde dan ook lang voor het procedé zo was ontwikkeld, dat men ook de gevaarlijkste gebieden, n.l. de buitenste gebieden van een planeet- atmosfeer zonder risico kon doorbreken. Gegevens over deze gevaren zult u ongetwijfeld in de komende jaren wel krijgen, waar, naar ik meen, al heden hierover voldoende studies gemaakt zijn. De publicaties zullen dan ook wel binnenkort te verwachten zijn. Want, zoals u weet, is het tegenwoordig gebruikelijk, dat elk wetenschappelijk feit, dat voor gebruik in oorlog, of voor oorlogsdoeleinden verouderd is, onmiddellijk als wetenschappelijke openbaring wordt gepubliceerd.

Vraag: Wanneer die ster zoveel jaren van ons af ligt, hoe is het dan mogelijk, dat zij in de uitstralingen van de laatste jaren al het gevaar erkend heeft?

Antwoord: Pardon, voor die verre planeet zal die uitstraling heus niet gevaarlijk zijn. Maar mag ik u erop wijzen, dat bij het gebruik van de modernste voertuigen voor deze wezens de afstand Mars, of Venus - Aarde ternauwernood één week bedraagt. Het is dus wel zeer snel vast te stellen. De berekeningen, die men daar heeft gemaakt, bewijzen, dat een zeer grote explosie op aarde voor alle planeten, zelfs tot de grootste toe, een verandering van baan kan veroorzaken. Vooral voor de grootsten, waaronder ook Saturnus en Neptunus, betekent dit, dat in een dergelijke omstandigheid van een totale verandering kan worden gesproken. Hierbij nemen wij dan nog aan, dat het zeer labiele evenwicht der zonnemassa niet wordt verbroken en dus geen novaverschijnsel optreedt. Hierbij worden alle planeten praktisch in de gloedwolk getrokken.

U zult dus kunnen begrijpen, dat deze interesse die is van een kolonie, die zich tegen een technische of religieuze ontwikkeling bij de inboorlingen wil verzetten, omdat deze een bedreiging betekent voor het eigen bestaan. In verband hiermee zou ik kunnen wijzen op de verdediging van de internationale kolonie - het was naar ik meen in Kanton - door de Engelsen. De verdedigers waren Schotse Hooglanders. Dat zijn waarschijnlijk de enige Chinese Hooglanders geweest van de wereld.

Vraag: U sprak over de afstoting door dat magnetische veld. Ook het ontstaan van het planetenstelsel wordt verklaard door een magnetisch veld, waarbij een schijf van zonnematerie werd afgestoten.

Antwoord: Niet helemaal juist. Een normale ster, of zon, bestaat uit gloeiende materie, waaromheen twee atmosferen optreden. De eerste is stabiel, althans betrekkelijk en bestaat uit zeer actieve materie in licht gespreide vorm. De tweede atmosfeerlaag is zeer ongelijkmatig en bestaat hoofdzakelijk uit uitbarstingproducten. De vlammen van de uitbarstingen dringen door in deze buitengewoon ijle laag van de atmosfeer. Hieromheen is niet slechts, zoals u zei, een magnetisch, maar zelfs bovendien een sterk elektrostatisch veld merkbaar. De werkingen van de velden zijn evenwichtig. Zolang dit evenwichtstoestand bestaat zal dus niet, zoals men foutievelijk aanneemt, materie worden uitgestoten en een reeks van planeten ontstaan.

Het kan gebeuren, dat een meteor, of zelfs een komeet, waarvan de massa dan tenminste 1/12000ste van de zonnemassa bedraagt - zeer 'veel dus - de zon benadert, dan kan, wanneer de onderlinge afstand niet meer dan 1/5 lichtjaar bedraagt, hierdoor een verstoring in het veld ontstaan op eenzijdige wijze.

Hierdoor vindt een eveneens onevenwichtige verplaatsing van verspreide massa in de atmosfeer plaats. Dit resulteert in hevige uitbarstingen aan de andere kant van de zon. Waar de eigen werveling van de zon ten hoogste kan worden vertraagd gedurende dit proces, zullen wij dan zien, dat stukken der zonnematerie in de ruimte worden afgestoten. Is de massa van de zon groot genoeg, voldoende om dit verlies te overwinnen, dan worden deze brokstukken getrokken naar het punt van de gezamenlijk grootste veldwerking der beide lichamen.

Wij zien dan planeten, die afhankelijk van hun moment van ontstaan met geringe verschuiving in ongeveer dezelfde baan liggen. Ofschoon zij misschien een geheel verschillende omlooptijd bezitten, waar ook deze wordt bepaald door hun massaverhouding tot de zon, plus hun uittredingssnelheid, kunnen wij toch vaststellen, dat de planeten ongeveer in één baan liggen, waarbij dus hun kringloop een moment kent, waarbij de planeten - mits gelijktijdig op dit punt aanwezig - een ongeveer rechte lijn in de ruimte zouden vormen. De banen kunnen dus een hoek ten opzichte van elkaar hebben, maar komen aan één zijde van de zon in één lijn samen. Wij zouden kunnen berekenen, dat ook daar ongeveer het beginpunt van hun omloop is geweest.

Verder bestaat de mogelijkheid, dat 2 zonnen elkaar benaderen. Dit zien wij vooral bij de z.g. tweeling, of binary-stelsels, waar de onderlinge werking van de 2 sterren vaak zover gaat, dat zij op de duur een gezamenlijke protuberans veroorzaken. Die, wanneer hier een materieonttrekking plaats vindt - onder deze omstandigheden zeer zeker mogelijk - de rotatiesnelheid van de beide sterren ongelijkmatig wijzigt. Hierbij krijgen wij een instabiel stelsel. Dat brengt dan ook inderdaad planeten voort.

Maar dergelijke planeten bieden geen levensmogelijkheid. Nu kan het echter gebeuren dat door een uitbarsting een van de beide sterren wordt weg geslagen. Ook in uw zonnestelsel kunt u zien, dat een van de grootste planeten alle eigenschappen van een gedoofde zon vertoont. De gedoofde zon kan gevangen worden door de andere ster van het stelsel als planeet, maar ook kunnen beide zonnen doven. In dat geval blijven er gevormde planeten over, die zich in een bepaalde baan door de ruimte bewegen en meestal worden gevangen in het eerste het beste veld dat hen aantrekt. Zij vinden dan een omloop rond een nieuwe zon.

Ik hoop, dat ik hiermee in het kort voldoende heb gezegd. Zoals u ongetwijfeld ook zelf al hebt gezien, moet ik een beetje met de tijd rekening houden. Ik hoop dus dat u, zover het mij betreft, voorlopig hiermee genoeg wilt nemen. Hebt u er nog vragen over, dan staat het u natuurlijk ook vrij om deze tijdens de "Vragenrubriek" in te dienen. Het zal aan de beschikbare tijd liggen, of u daar een kort of een uitgebreid antwoord krijgt. Daarvoor kan ik me echter niet aansprakelijk stellen. Ik ben u echter dankbaar voor de gegeven aandacht en geef het medium nu vrij voor een korte pauze.

Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden. Dit is de Vragenrubriek. Persoonlijke vragen mogen niet worden gesteld. Op alle andere vragen volgt antwoord, indien dit op het ogenblik mogelijk is en verantwoord gegeven kan worden. (eerste vraag wordt niet beantwoord.)

Vraag: Kunt u iets vertellen over de antroposofie? Was dr. Rudolf Steiner een ingewijde of een ziener?

Antwoord: Ik zou hem eerder een ziener dan een ingewijde willen noemen, ofschoon hij het ook op dat laatste gebied al heel erg ver had gebracht. M.i. is de grote verdienste van de antroposofie, dat zij de op aarde bekende feiten en verschijnselen - dus ook de wetenschap - samen met de esoterische kennis verwerkt heeft tot een geheel. Het treurige is, dat hier als bij al dergelijke bewegingen - theosofie, Rozenkruisers, vele logees der Vrijmetselaars enz. noem het maar op - men dreigt vast te lopen in een dogma, doordat men zich te sterk blijft baseren op hetgeen de stichter of stichtster van een beweging naar voren heeft gebracht op een zeker ogenblik. Men vergeet zich te realiseren, dat de ontwikkeling van en op de wereld verder gaat, zowel stoffelijk als geestelijk. Ik hoop, dat dit voldoende is.

Vraag: Kon Friedmann t.b.c. genezen?

Antwoord: Ik tref het nogal slecht ofwel ik ben literair niet voldoende op de hoogte.

Want het bewuste artikel ken ik niet. Maar t.b.c. kan wel worden genezen. Zelfs op verschillende manieren. Geheel wanneer zij tijdig wordt aangepakt. Maar of Friedmann dat nu kon, weet ik eigenlijk niet. Aangezien t.b.c. veroorzaakt wordt door gebrek aan weerstand en afweer in het lichaam, is het begrijpelijk, dat wanneer wij voldoende krachten aan het lichaam toe kunnen voeren, of voldoende antistoffen in het lichaam kunnen brengen, wij door het beperken van de levensruimte van de bacteriën en het inperken van de besmetting van de weefsels, de tuberculose tijdelijk tot stilstand kan worden gebracht. Wanneer dit gebeurt en het lichaam gelijk voldoende mogelijkheid tot recuperatie krijgt, waardoor het

voldoende op krachten komt, wordt het mogelijk, dat de gezonde weefsels de aangetaste, zwakke of half vergane weefsels weer gaan vervangen. Er zullen echter altijd uiteindelijk een paar littekens overblijven. Dit kan echter niet wanneer, bv. bij long t.b.c. een long al geheel is aangetast. De ziekte kan dan nog wel tot stilstand komen, maar je kunt er dan toch niet meer een geheel gezonde long voor terug krijgen. Wanneer alleen een punt van de long is aangetast, dan kan dit echter nog geheel genezen worden. Dit alles is echter afhankelijk van de constitutie van de mens, zijn eigen toestand dus. Ik kan u echter wel meedelen, dat men op het ogenblik geneesmiddelen ontwikkelt en heeft ontwikkeld, die t.b.c. in 99 ten 100 onderdrukken. Bij ongeveer 40% zullen deze middelen een volledige genezing mogelijk maken. Vroeger heeft men t.b.c. ook met kruiden bestreden en dit met redelijk goed gevolg. Nogmaals, het spijt mij dat ik Friedmann niet thuis kan brengen, maar dit zijn dan in ieder geval enkele feiten die ik ken.

Vraag: Wanneer ik in kring A ben geweest en mijn controlegeest openbaart zich daar aan mij, behoud ik dan deze controle, wanneer ik verga naar kring B?

Antwoord: Wanneer het uw persoonlijke geleider is, natuurlijk. Het begrip controle kan echter op twee manieren optreden. Neem nu deze groep. U kunt er op rekenen, dat wij een zeer behoorlijke leiding hebben op deze avonden. Wanneer wij dit geestelijk al hebben, krijgt u dit stoffelijk natuurlijk helemaal. Maar deze leiding is gebonden aan de groep. Wanneer dit medium dus niet voor de Orde zou werken en in die functie ergens anders terecht zou komen, zou deze controle dus niet meer optreden. Daarnaast bezit het medium echter ook een persoonlijke geleider, zoals haast elke mens een eigen geleider bezit. Op het ogenblik dat hij uit deze groep weg zou gaan, gaat de persoonlijke geleider mee. Want diens doel is de persoonlijke bewustwording van deze ene mens. De groep heeft zich een doel gesteld, dat haar inziens belangrijk is voor iedereen. Wanneer u dus denkt aan een persoonlijke leider of controle, dan kunt u er wel zeker van zijn, dat als u van groep A naar groep B gaat, deze met u mee gaat.

Wat meer is: wanneer deze persoonlijke leider zich in groep A heeft kunnen uiten zal deze zich zeer waarschijnlijk ook in groep B kunnen uiten.

Vraag: I. v.m. uw aansporing om meer mensen tot u te brengen, ondervindt men veel tegenstand van mensen, die dit verschijnsel op animistische wijze verklaren. Dit niet geheel zonder redenen. Het komt me voor dat het verweer moet gebaseerd zijn op de kwaliteit van wat er gebracht wordt, zoals ook hier het geval is. Het verklaren van resultaten door onbewuste spiertrekkingen bij planchette en kruis schijnt mij geheel onmogelijk. Wat is Uw mening hierover?

Antwoord: Onbewuste spiertrekkingen als oorzaak bij kruis en planchette lijken me wel degelijk mogelijk, indien er enig idee aanwezig is omtrent hetgeen er geschreven zal worden. Vooral bij het kruis. Bij planchette en kruis kan m.i. alleen van volkomen betrouwbaarheid worden gesproken, wanneer degenen die het experiment volbrengen niet in de gelegenheid zijn te zien wat hun instrument aanduidt of schrijft. Ook dienen de woorden niet letter na letter hardop gespeld te worden, maar dient eerst, nadat zij voltooid zijn, bij voorkeur zelfs eerst nadat de zin voltooid is, te worden meegedeeld.

Zo vermijden wij de suggestieve werkingen, waarbij een volkomen eerlijk persoon zozeer door zijn eigen gedachten beïnvloed wordt, dat lettertje A wordt aangeraakt, ofschoon degenen die zich uit, dit geheel niet bedoelt.

Men zou zo veel zelfbedrog kunnen voorkomen. Zeer vele verschijnselen zijn animistisch te verklaren. Dit ben ik geheel eens met degenen, die dit beweren. Een dergelijke bewering wordt meer aannemelijk, waar er meestal sprake is van een mengeling van invloeden: ik werk nu op het ogenblik hier door dit medium heen. Maar vergeet niet, dat ik voor taalkennis, enige feiten kennis, voor mijn uitdrukking gebruik moet maken van de capaciteiten, die het medium op dit gebied heeft. Daarnaast gebruik ik natuurlijk mijn eigen capaciteiten, zowel als de capaciteiten van andere geestelijke vrienden, indien dezen mij ter beschikking wordt gesteld.

Als resultaat blijkt zelfs hier bij deze werkwijze een zekere mengeling voor te komen, waardoor gedachtegangen, stopwoordjes en uitdrukkingen van het medium ook bij ons vaak de manier van zeggen mede kunnen beïnvloeden. Wij moeten hier dan ook rekening mee houden.

Wanneer wij iemand, die er nog buiten staat, tot dit werk willen brengen, moeten wij dus de nadruk in de eerste plaats leggen op het feit, dat je iets kunt leren, iets wijzer kunt worden. Wanneer men zo het werk kan aanvaarden is de beoordeling van de bron voorlopig niet zo belangrijk. Het gaat ons er immers om voor de mensen een bepaalde geestelijke ontwikkeling mogelijk te maken, door hen te confronteren met zekere gedachtegangen. En daaruit ook zo mogelijk de conclusies te trekken.

Het lijkt mij, dat, wanneer men hier de nadruk op legt, alsof het spiritistisch verschijnsel als zodanig en dit als een bijkomstigheid eigenlijk beschouwt, dat men dan de juiste waarderingen vindt voor dit werk.

Het is mij bekend - en sommige van u ook wel - dat er heel veel mensen zijn, die graag willen lezen, wat wij gezegd hebben, maar die het liever niet zelf horen. Waarom? Schijnbaar onzinnig, maar zij menen, dat dit spiritisme voor hen een gevaar inhoudt. Schijnbaar ligt dit gevaar niet in wat wij brengen, maar alleen aan de omgeving, waarin wij het brengen.

Ik kan hier zo gauw niets gevaarlijks, of schadelijks ontdekken. Maar ja, die mensen zien dat misschien anders. Wanneer wij echter uitgaan van het feit, dat de geest doorkomt, dan moeten wij er rekening mee houden, dat veel mensen, omdat zij in de ogen van anderen niet getikt willen lijken - want daar komt het vaak op neer: angst voor het belachelijke - zich hiertoe willen wenden. Bij anderen is de nadruk op dit verschijnsel vaak de oorzaak van grote geestelijke conflicten, omdat er kerken zijn, die wel prediken, dat er met Pinksteren de Geest over de mensen is neergedaald, maar die vergeten er bij te zeggen, dat het tegenwoordig nog gebeuren kan, integendeel, voor zichzelf het monopolie voor alle verlichtheid in aanspraak nemen.

Ik kan mij voorstellen, dat men moeilijkheden ontmoet, maar ik denk, dat men die moeilijkheden vaak zult kunnen overwinnen door de nadruk te leggen op de waarde van hetgeen gebracht wordt, eerder dan op de wijze, waarop dit gebracht wordt.

Ik hoop, dat ik hiermee voldoende geef, als het niet zo is, mag u het rustig vertellen, hoor.

Vraag: Kunnen zeer gevoelige mensen, die geheel in het gesprokene opgaan, niet in een toestand geraken, waarbij hen krachten worden ontnomen, zodat zij hiervan later schade ondervinden?

Antwoord: Dat is heel zelden mogelijk. De krachten, die wij van een aantal mensen - laten wij zeggen 40 - ontnemen, zijn minder dan uzelf nodig heeft aan krachten om een voetbalwedstrijd van anderhalf uur te volgen. Daar komt bij, wanneer de sfeer goed is en wij in de gelegenheid zijn ons op de juiste wijze met u te uiten, wij altijd aan het einde van de avond het "Schone Woord" geven, waarbij wij de sfeer zodanig trachten op te voeren, dat alle tekorten door mogelijk ontnemen - dat voorkomen kan, zelfs bij ons - op trachten te vangen en deze krachten terug te geven. Dit lukt ons meestal.

Het gevaar ligt dus hoofdzakelijk voor de overgevoelige mensen niet in een contact met deze kring als zodanig, maar in hun openheid tegenover de geest, waarbij soms - het gebeurt maar zelden - onze schildwachters, de afdeling Openbare Bescherming, als ik het zo mag noemen,neen, ik ben fout: Bescherming Burgerbevolking..... dus een keer misschien een of andere geest, die uitdrukking zoekt, over het hoofd zien. En wanneer dan voldoende harmonie tussen die opengestelde persoon en die geest bestast, is het dan heel erg moeilijk om die te scheiden, het gaat niet altijd makkelijk. Dan kunnen er krachten teloor gaan, of kan zo'n iemand zich onwel gevoelen. Dat is inderdaad mogelijk.

Maar van gemiddeld 4 à 5 duizend personen kunnen er twee of drie bij zijn, die hiervan moeilijkheid van kunnen hebben, wanneer ook wij zouden falen. Zoals uit de vraag blijkt, geloof ik, dat dit bezwaar niet zo groot is als over het algemeen wordt gezegd. Maar het gevaar wordt groter - dit geef ik onmiddellijk toe -, naarmate men in kleinere kringen werkt, terwijl deze kringen in zichzelf niet harmonisch zijn. Wanneer deze kringen harmonisch zijn afgesteld, dan is er van een krachtverlies praktisch nooit sprake. Ik hoop, dat dit voldoende is? (Ja, ik dank U wel) Ik ben tot juffrouw van de informatie bevorderd, dus ga maar verder met de informaties.

Vraag: Zo nu en dan, in bed liggende met gesloten ogen, zie ik gezichten, welke echter nooit lang hetzelfde blijven. Zij vloeien a.h.w. van het ene gezicht in het andere en steeds voor mij onbekende gezichten. Doe ik mijn ogen open, dan zie ik niets. De slaapkamer is onverlicht. Ik kan mij niet indenken, dat het maar verbeelding is, want als ik op een van de vele avonden, waarop ik niets zie, tot mijzelf zeg: nu ga ik eens proberen gezichten te zien, dan kan ik dat 1000 X zeggen, maar er komt geen gezicht. Weet u een uitleg hiervoor?

Antwoord: De eerste vraag, die ik zou stellen aan zo'n iemand, is: Draagt u een bril, of heeft u een bril nodig? Ja, u lacht erom, maar vermoeidheid van het oog kan n.l. vooral bij gesloten ogen, het optreden, van wazen, vlekken en beelden zeer zeker tot stand brengen. Wanneer bovendien dan nog de persoon zelf nogal - laten wij zeggen - makkelijk van voorstelling is, kunnen deze gestalten aannemen. Is dat fenomeen in die vorm opgetreden, dan kan het zich vaak herhalen. Want, wanneer sprake is van een helderziende waarneming, van geestelijk contact, dan blijven die beelden bestaan, ook wanneer je ogen opendoet. Er kan dus geen sprake zijn van door buitenzintuiglijk, zoals dat heet, contact waarnemen van gezichten, of invloeden op u. Zou er dus sprake zijn dus van een zuiver psychische werking, zou deze evenzeer niet door het open doen van de ogen beïnvloed kunnen worden.

Er moet dus in de eerste plaats sprake zijn van een vermoeidheid van de ogen en wanneer deze toestand van vermoeidheid een bepaald punt bereikt, krijgt u dit fenomeen met gesloten oogleden.

Daarnaast kunnen wij ons dan af gaan vragen, of hier misschien onbewuste waarnemingen van geestelijke werelden rond u gedeeltelijk worden geprojecteerd in de schijnbeelden, die een vermoeide oogzenuw veroorzaakt. Daarop kan ik natuurlijk zonder meer geen antwoord geven, waar het wel een mogelijkheid is, maar m.i. het toch niet zo vaak voorkomt.

Ik zou dus allereerst de twee vragen trachten te beantwoorden en nagaan, of er geen sprake is van een overgrote vermoeidheid van de ogen, bv. door werken of lezen bij slechte lichtverhoudingen, gebruik van een brillens, die niet helemaal goed voor de ogen is, of eigenlijk het te zien, terwijl men de ogen daarmee te veel inspant.

Daarna zou ik pas gaan denken aan een uitleg van bovennatuurlijke geaardheden. Dan zou ik mij toch direct gaan realiseren, dat, ook wanneer die gezichten steeds veranderen, er altijd één vaste waarde moet zijn, die dan de uitdrukking vormt van het geestelijk gebeuren. Ik zou daarnaar zoeken en dan ongetwijfeld zelf de uitleg vinden. Dat lijkt mij het meest logische zo. Nog commentaar?

Vraag: Bij elke handeling, welke een mens wil doen, of verrichten, gaan zijn gedachten vooraf om die handeling te doen. Als nu een mens iets doet, waartegen zijn geest bezwaren heeft; wie dacht dan vooraf?

Antwoord: De mens. Want zoals u zich ongetwijfeld bewust zult zijn is het bewust denkproces van de mens niet in de eerste plaats geestelijk, maar stoffelijk. Het is een kwestie van micro-elektrische reacties in vergrote eiwitcellen met een bepaald doorlatinggehalte, waarbij het van te voren al vastgelegde denkpatroon en ervaringen e.d., de reactie voor een groot gedeelte beheersen, terwijl bovendien de drang en de verlangens van het lichaam zelf hierbij een grote rol mede spelen, zelfs de interne secreties spreken vaak een heel zwaar woordje bij die gedachten mee. De geest zelf drukt zich via het onderbewustzijn uit, treedt dus in het bewust denken zelf op.

Op het ogenblik, dat het intuïtief denken door het begeertedeken, of het nuchter denken, vervangen wordt, bestaat dus het gevaar, dat de geest in het gedachteproces is uitgeschakeld. Wanneer u dan niet doet, waar uw geest het niet mee eens is, heeft u later de pijn, maar het is uw lichaam, dat vooraf heeft gedacht en het had zich tot de geest kunnen wenden en deze pijn voorkomen, zodat het lichaam vaak door de geest in deze strijd met de zweep geregeerd wordt. Maar het is net als met sommige beren en leeuwen: zij dansen wel vaak, maar niet altijd. En menige geest heeft dat wel tot zijn spijt ervaren. Voldoende?

Vraag: Kunt u iets vertellen over Mazdaznan?

Antwoord: Mazdaznanbeweging, daar kan ik ook niet veel over vertellen. Jullie hebben het vanavond schijnbaar slecht met mij getroffen. Maar ik kan niet veel vertellen. Over dat boek en over Friedmann heb ik ook nog niets te pakken kunnen krijgen.

Ik kan alleen dit over Mazdaznan vertellen, dat het een esoterische denkbeweging is, gebaseerd op hoofdzakelijk islamitische gedachten, met daarnaast een zekere inslag van Perzische geaardheid. Meer durf ik er ook niet over te zeggen, want in het begin heb ik expres de beperking gemaakt, wetende, dat ik met een medium in een ietwat wankel toestand moet werken, alleen wanneer ik een redelijk verantwoord antwoord kan geven verplicht ik mij daartoe. Volgende keer misschien beter, wanneer ik verder durf uitgrijpen om contact te zoeken met anderen, die meer weten.

Vraag: Ik ben in het bezit van ± 50 foto's van Egyptische piramides en koningsgraven. Wanneer die hier geprojecteerd zouden worden, is het dan mogelijk dat een Egyptenaar uit die dagen zich manifesteert en daarbij een uitleg geeft?

Antwoord: Dat kan ik niet geheel bepalen. De condities, waaronder gewerkt wordt in een dergelijk geval zijn n.l. anders dan op het ogenblik. Terwijl wij weliswaar een aantal Egyptenaren onder onze vrienden tellen, maar ook dan nog bezien zou moeten worden in hoeverre en waarover zij inlichtingen en gegevens wensen te verstrekken. Daar moeten wij ook rekening mee houden. Ik kan het niet afwijzen, maar ik zou hier onmiddellijk geen beslissing kunnen treffen. Het zou eerst na informatie en onderzoek o.z. mogelijk zijn en ik zou u dus raden, indien het u werkelijk interesseert: laat u dat dan aan het bestuur over, dan kan hierdoor op een vergadering eventueel daarover worden gesproken. Dan kan het ook van onze kant bekeken en voorbereid worden. Kunt u daar tevreden mee zijn? Dan weet het bestuur ook en krijgt het dan wel ter gelegenertijd.

Vraag: Toen u zoeven sprak over kruis en bord, bedoelde u toen, dat de aanzittenden eigenlijk geblinddoekt zouden moeten zijn?

Antwoord: Ja, dat bedoel ik daarmee. Kijkt u eens. U moet één ding niet vergeten. Wanneer de geest hiervan gebruik maakt, zal zij zelf wel weten, wat die letters zijn. Dat kan die geest altijd zien, desnoods door de ogen van een niet-aanzittende, als dat nodig is.

Die geest kan aflezen, wat zij spelt. Maar wat is er nu met aanzitten veelal het geval? Degenen, die met kruis en bord gewerkt hebben, zullen mij waarschijnlijk hier toegeven, dat het vaak voorkomt. Er wordt bv. v . e . r . a . gespeld en a.h.w. vanzelf vullen zij dit in tot 'verandering' en dan zijn zij er al, en wanneer die geest nu werkelijk intens en eerlijk werkt, dan gaat dat kruis steeds naar 'neen', het gaat zwaaien, want het moet niet 'verandering zijn, maar het moet 'verantwoordelijk' zijn.

Ongetwijfeld zullen velen met kruis en bord die ervaring hebben opgedaan. Maar nu kan het ook gebeuren, dat die geest maar een heel zwakke invloed heeft en niet in staat is daar zo gauw tegenop te kunnen, die laat het woord staan. Nu denkt één van de aanwezigen: "Wacht, 'verandering natuurlijk van plaats'." Wat denkt dat kruis nu? Zij duwen niet bewust, zij doen het onbewust want zij zijn ervan overtuigd, dat gaat naar de v . van 'van', dan naar a en dan n . Zij spellen 'van. Dan zijn zij zich niet eens zelf bewust ervan, dat zij het zelf doen.

Blinddoek je die mensen, dan zijn zij zelf niet in staat te zien, waarheen het kruis gaat, dan kunnen zij zelf de letters niet zien. Ook al hebben zij ongeveer dat bord in hun hoofd, dan zijn zij niet zeker, waar het heen gaat. Zij kunnen het niet meer helemaal controleren. Dan zijn zij veel meer bereid het kruis zijn eigen weg maar te laten gaan, omdat zij zelf dan geen domheid uit willen halen. Zij zijn er niet zo van overtuigd, van wat er wordt gespeld en als resultaat zal de boodschap, die dan misschien wat langzamer doorkomt, zeker meer betrouwbaar zijn.

Ik meen dat dit geen prettige uitlating is voor de velen, die zich met kruis en bord bezig houden.

Vraag: Ten aanzien van wat u zei over de planchette: Goeder trouw voorop gezet lijkt het mij dat wanneer de handen nauwelijks het plankje aanraken, er een spierwerking kan ontstaan die lettervormen op het papier brengt. In boeken van parapsychologen wordt dit echter zo verklaard. Mij lijkt het echter onwaarschijnlijk, zo niet onmogelijk.

Antwoord: Kijkt u eens. Parapsychologie is een eigenaardige wetenschap, waarbij men alles verklaart, wat men niet weet door datgene, wat men weet, onmiddellijk van toepassing te verklaren op hetgeen men niet weet, waardoor uit het weten het niet-weten geboren wordt.

Dit dankzij de beleefdheid van onze vriend Henri, die aanwezig is.

Maar dat neemt niet weg, dat bij de planchette in het algemeen de hand volledig rust. Dus niet licht erboven wordt gehouden. Houdt men inderdaad de hand boven het vlak, waarbij dus de hand a.h.w. vrij wordt gehouden, terwijl bovendien in vele gevallen dan nog het blad, waarop geschreven wordt, afgeschermd is tegen de blik van het medium, dan kunnen we inderdaad wel rekenen dat er goede en betrouwbare resultaten doorkomen. Maar zodra die hand gaat rusten en u hebt het misschien vaak gezien, dat de hand (de houding wordt gewezen) als dit de plank van de planchette is, de hand er zó op rust. De duim en pink zetten, dat gebeurt heel vaak.

Dan is hiermee de mogelijkheid geschapen, om door onbewuste of halfbewuste spierreflexen de vormgeving van het schrift, zowel als de geschreven boodschap, aanmerkelijk te leiden. Daar moeten we mee rekening houden. Let wel, ik verklaar hier niet, dat kruis en bord of planchette volledig onbruikbaar zijn. Ik maak u erop opmerkzaam, dat zij niet altijd betrouwbaar is. Daar kunt u ons geen verwijt maken, want bij het begin van elke avond wijzen wij u erop, dat ook wij onder omstandigheden misschien een stommitieit uit kunnen halen. Hoe gemakkelijker moet dat dan niet gaan bij een mens, die zichzelf niet bewust is van de krachten die hij gebruikt en die niet geheel begrijpt, wat zich hier afspeelt. Daarom dus de waarschuwing.

Vraag: Wanneer nu de hand zo licht mogelijk op de planchette ligt, hoe is de techniek hiervan?

Antwoord: De techniek van onze kant is betrekkelijk eenvoudig. Ik voeg er onmiddellijk bij, dat de geest, die hiermee werkt eerst ervaring moet opdoen. Vandaar dat bij het begin vaak een zinloos lijnentrekken voorkomt, dat eerst naderhand in een schrift overgaat.

Elke mens heeft een uitstraling. Dat weet u. Die uitstraling is zodanig, dat mits men die goed gebruikt, er heel wat aardige dingen mee kan worden gedaan. Je kunt er voorwerpen mee verplaatsen e.d.

Wanneer u nu de vingertoppen laat rusten op deze wijze (houding wordt getoond) één van de meest ideale manier overigens, licht rustend, terwijl de pols dus los blijft hangen, wat gebeurt er dan? De uitstraling van de hand bereikt de gehele planchette. Die planchette kan dus, zo nodig, door dit veld al bewogen worden, maar mijn wil tot beweging gaat bovendien al weer terug - want ik druk ze uit in dit veld - door de werking van het veld naar het zenuwstelsel. Hier treedt het

sympathisch zenuwstelsel als secundaire factor op, waardoor een reeks impulsen de mens ook nog tot de juiste energieafgave kan prikkelen. Hier wordt het nu mogelijk om een beweging te vormen. Deze beweging wordt zodanig gevormd, dat wij dus eerst ons het schriftbeeld vormen en dan deze schriftvorm projecteren in het veld, waarna de punt van het potlood - niet de puntjes van de planchette - de beweging volgt. Waar het beeld voor ons echter gesloten moet zijn, is het voor ons noodzakelijk om elke letter, vastliggend aan de voorafgaande, te tekenen en te projecteren in het veld.

Vandaar dat slechts de meer getrainden onder ons erop gekomen zijn om de lijn te trekken tot de bovenpunt van de letters daarvoor te zetten en dan weer op te trekken naar het nieuwe woord, terwijl de meesten er een onmiddellijke verbinding daaraan vast maken. Dit zijn maat puntjes, we kunnen er nog veel meer over zeggen. Wij kunnen ook nog aan parapsychologie gaan doen. Maar ja...

Weet u, ik heb nu de sneer van Henri doorgegeven; ik heb nu even iets anders vast te stellen. De parapsychologie heeft het heel erg moeilijk, wanneer zij ons wil gaan benaderen, omdat ze werkt met waarden uit de psychologie, die niet beschikt over instrumenten of werktuigen op het ogenblik, die gevoelig en zuiver genoeg zijn om onze wereld te registreren op een voor mensen kenbare wijze. Ze kan ook niet geheel afgaan op menselijke instrumenten, omdat deze, onderhevig aan stemmingen, niet altijd gelijke resultaten onder gelijke omstandigheden produceren, en daardoor voor de wetenschap weer vraagwaardig wordt.

Ik geef direct toe, dat er onder de parapsychologen een hele hoop eigenwijze mensen zijn. Maar ook ben ik ervan overtuigd, dat vele goedwillenden onder hen op het ogenblik bezig zijn a.h.w. een nieuwe wetenschap op te bouwen. Pas wanneer zij daarin geslaagd zijn, kunnen wij werkelijk gaan spreken over hetgeen de parapsychologie verklaart. Tot die tijd is het eerder een zoeken naar een uitleg en, vaak terwille van eigen gezag, de behoefte aan een uitleg, waarbij men zoveel mogelijk uitgaat van het bekende en dan met een paar woorden zichzelf vaak tegenspreken; andere mogelijkheden aarzelend toegeven.

Maar laten wij begrijpen, dat er heel veel moeilijkheden aan verbonden zijn. Wil je werkelijk wetenschappelijk dergelijke experimenten volbrengen, dan moeten wij niet al te veel de parapsychologen belachelijk maken. Dit is niet nodig, dat verdienen zij niet. Maar laten wij ze aan de andere kant maar voorlopig even laten modderen en even afwachten, tot zij zo ver zijn, dat zij werkelijk met doorslaande bewijzen en resultaten kunnen komen.

Reactie: Het klopt aardig, wat u daar zegt. Ik heb deze mensen de instrumenten aangeboden, maar zij wilden ze niet.

Antwoord: Kijk eens even aan. Nu komen wij op een heel gevaarlijk terrein.

De eerste vraag is: zijn deze instrumenten al door een ruim en groots onderzoek experimenteel bewezen? Of is aan de hand van enkele experimenten de mogelijkheid vastgesteld? Dat is punt één.

De tweede is: zijn die gegevens, die het experiment met het toestel verschaft, soms geheel in strijd met de opgebouwde theorieën? Waardoor het gebruik ervan, het aanzien van vele der meer gevestigde parapsychologen zou kunnen schaden? Ook deze vraag lijkt mij een antwoord waard.

Maar wanneer u die instrumenten aan hebt geboden, zou ik, als ik u was, eerder gaan zoeken naar belangstelling in Engeland of Italië dan in Nederland. Want u weet, de Nederlander is iemand, die net zo lang de aap uit de boom zit te kijken, totdat de boom omgehakt en de aap dood is. Heb ik nog meer te beantwoorden?

Vraag: In de Bijbel zegt een van de profeten, dat een volk wordt gestraft voor de zonden van het voorgeslacht. Is dat mogelijk?

Antwoord: Dat is heel begrijpelijk. Wanneer een volk bepaalde handelingen volbrengt, dus in zijn geheel met een soort gemeenschappelijke aansprakelijkheid, dan zullen al degenen, die daaraan deelnamen een bepaald schuldcomplex in zich dragen, omdat zij in zich de juiste verhoudingen toch wel leren kennen.

Ook wanneer zij dit niet zouden doen, dan kon nog worden gezegd, dat deze reeks van onjuiste handelingen - zonden - de oorzaak wordt van een reeks volgende ontwikkelingen. Wij weten, dat er een soort compensatiesysteem bestaat, wanneer je iets verkeerd doet en je bent er je van bewust, kun je die compensatie verwerken en ten goede keren. Ben je je er niet van bewust, dan kun je zelfs dat niet. Dan kun je alleen leren en verder niet.

Een volk dus, dat verkeerd leeft, wordt door zijn eigen leven al in een verkeerde richting gebracht en de disharmonie daaruit voorkomende, is de straf voor de zonde. Het kan zelfs gaan tot in het zevende geslacht. Tot in zeven maal zevende geslacht. Ook dat is begrijpelijk. Bepaalde schuldcomplexen, hevige emoties e.d. kunnen ook worden neergelegd in de vruchtbeginzelen in de beide seksen. Wanneer dus een

kind geboren wordt, is dit erfelijk met het probleem belast. Wanneer het bovendien nog, door de invloed van de ouders, komt in de opvoeding en die ouders proberen dit goed te praten en gelijktijdig de andere kant, hun eigen mening ook laten doorklinken, dan begrijp ik, dat het volgende geslacht ook weer in tweestrijd is. Dat slijt wel op de duur, het wordt minder belangrijk, maar het kan een hele tijd duren, voordat dat uit een geslacht helemaal is weggesleten.

Daarom kan het dus vele geslachten lang duren, vanuit stoffelijk standpunt, waarbij wij niet moeten vergeten, dat de incarnatie wordt bepaald door de aantrekking tot plaats en sfeer op een bepaalde plaats, zodat de geest, die daar incarneert met de heersende eigenschappen althans enige verwantschap moet vertonen, ofwel de capaciteit moet hebben om daarin een aanmerkelijke verandering te brengen. Dit krachtens en volgens het eigen bewustzijn. Voldoende?

Vraag: Kunt u vertellen, waarom de joden 40 jaar door de woestijn moesten zwerven voor zij geschikt waren het Heilige Land te betreden?

Antwoord: Een gevaarlijk terrein, hoor. Maar goed. In feite was het zo: deze joden waren gewend aan Egypte en de Egyptische verhoudingen. Wanneer u het reisverhaal goed leest, zult u daaruit zien, dat zij terug verlangen naar de vlees potten van Egypte. Dit betekent, dat deze oude joden in staat waren hun gehele trots als volk te laten vallen voor een aanbod van overvloed. Dat zij daarvoor een samenleving met andere volkeren gaarne zouden accepteren. U zult begrijpen, dat dit voor de leiders van dit nieuw ontstane volk niet aanvaardbaar was. De tien geboden kunnen wij daar desnoods buiten laten.

Het is bekend dat de joden het gouden kalf hebben aanbeden. Of te wel de stier Apis, Egyptische god van vruchtbaarheid. Dat scheelt niet zo veel. Ook bij andere gebeurtenissen maakten zij gebruik van heidense, magische symbolen, tot Mozes zelf toe. Deze richtte een koperen slang op, God der Genezing. Een afgod dus, ook al hing hij aan een kruis.

Wij kunnen dus wel vast stellen, dat, wanneer de leiders niet eerst een geslacht in de woestijn had laten uitsterven - de oudjes waren immers gemakzuchtig, slaafs en hadden niet veel moed - dan was het volk in Kanaän aangekomen en zich waarschijnlijk al zeer snel hebben verdeeld en zich hebben aangesloten bij andere stammen en volkeren. Zij zouden zeker dan ook andere goden aanbeden hebben.

Dat dit niet kon worden getolereerd, dat snapt u wel. Misschien dat het de Wil des Heren was. Maar in ieder geval was het zeer gezonde politiek; dit volk eerst een tijd te laten zwerven.

Wanneer u leest, hoe zij reageerden op de mogelijkheid om Kanaän te veroveren, dan blijkt wel, dat zij eigenlijk nog te vroeg waren. Want veel zin hadden zij er nog niet in. Zij waren nog niet hard genoeg geworden. Ook hier kunnen wij weer zien, hoe het volk eigenlijk gestraft wordt voor zijn eigen zonden. Israël werd gestraft voor zijn eigen begeerten en moest daarom rondlopen in de woestijn. Hadden zij meer vertrouwen gehad in hun God en wat minder gedacht aan een lekker maaltje, dan.. Leest het maar na. Wat zijn de punten waarop zelfs de geschiedschrijver de grootste nadruk legt? Het manna, de wachtels, de bron. Eten en drinken. Dat was het belangrijkste, zelfs voor hen. Begrijpelijk is het wel: eten en drinken waren voor een slaaf de belangrijkste geneugten van het leven. En je maakt nu eenmaal niet zo een twee drie van slaven vrije mensen. Dat duurt altijd lang. Vandaar dus. Duidelijk?

Dan zullen wij nu het woord overgeven aan de spreker van het schone woord.

Goedenavond allemaal.

HET SCHONE WOORD

Goeden avond vrienden. Zoals te doen gebruikelijk is, zullen wij ook deze avond besluiten met het schone woord. Deze maal weer aan de hand van een door u te geven citaat:

“LIEFDE SCHENKT BLOEMEN IN HET HART, HET LIJDEN WIEDT ER HET ONKRUID UIT”

Liefde, genegenheid, volheid van leven
het is een waarde in het bestaan,
waardoor de krachten van het streven
ongemerkt haast vaak vergaan.

Volheid der vreugden voor smart niet bevreest
ga je door het leven als was het een feest.

Van leed onbewust in leven en dromen
Wacht je, van het leven niet bewust

Op alles wat gaat komen.
Verzonken in verdroomde volheid
van een waar, vervuld bestaan
vergeet je dan je eigen fouten.
Je ontkent de waan,
die dan woont in je hart.

Vandaar dat vaak het leed ons tart
de waarheid te erkennen.
Het leed, zo wreed u opgelegd,
zo moeilijk, zwaar te dragen
toont u de noodzaak, altijd weer
naar oorzaken te vragen.

Door de liefdeskracht gedragen
in bloei van s'levens volle pracht
vergeet je naar doel en reden te vragen.
Aan bewustwording heb je dan niet gedacht.

Leed valt ons zwaar.
Het is moeilijk te dragen.
Je schrijdt door het leven
dan lusteloos voort.

Vergeefs zoek je naar nieuwe krachten,
naar een enkele harmonisch akkoord,
naar wat zonnegedachten, bevrijdend woord
om weer te kunnen leven.

In opstand verwens je jezelf en het lot.
In opstand wend je je tegen je God:
Waarom gaapt Gij dit leed mij te dragen?
Maar het antwoord blijft uit.
Tot waar je roep ook stijgt,
de ruimte blijft ledig.
De eeuwigheid zwijgt.

Moeizaam draag je, vervloekend je lasten.
Je vraagt je: hoe kan ik dit anders gaan doen?
Hoe bevrijd ik mij van deze smart?
Hoe kan ik me van het lijden bevrijden en vinden
een leven van ander fatsoen?

Je loochent de tijd.
je vindt nieuwe waarden
van hogere oorsprong,
van eeuwigheid.
Dezen doen je dan beseffen,
waar fouten schuilen in het eigen hart.
Je ziet het onkruid dat de bloem heeft overwoekerd.
Voelt de vergetelheid, die je bewustzijn tart.

Je rukt het onkruid
met pijn uit je wezen.

Je weet: Ik kan zo niet verder bestaan.
Je zoekt bloemen,
die je de krachten hergeven
zodat 's liefdes bloesem weer kan opengaan.

God heeft aan ons allen het lijden gegeven
niet als een straf.
Veeleer als een staf om op te steunen,
wanneer je verder moet gaan
en leren te streven naar het licht en de waarheid,
die Hij in ons wezen ons eens als erfdeel gaf.

Hij leert ons door het leed ook de vreugde te kennen.
Zo vinden wij de liefde Gods dan als kracht van het bestaan.
Maar het is eer door de gave van het lijden
dan alleen door de liefde,
dat mens en geest tot Hem leert te gaan.

Goedenavond.